

9,1 – 10	високий
7,1 – 9,0	вище середнього
5,1 – 7,0	середній
2,1 – 5,0	нижче середнього
2,0 й нижче	низький

Таким чином за допомогою інтегральної оцінки тренер може визначити рівень різних сторін підготовленості гравців як індивідуально, так і в середньому по команді, а також, диференційовано по групах баскетболістів з однаковими ознаками (амплуа, зріст, стаж занять баскетболом тощо). Такий підхід дозволяє за результатами тестування тренеру отримати протокол, а спортсмену видається висновок. Це дозволяє порівнювати результати різних спортсменів, однаковим залишається принцип вираження в умовних одиницях.

Висновки. Розроблено інтегральну оцінку та орієнтовні нормативні шкали для визначення рівня спеціальної фізичної підготовленості за визначенням діапазонів рівнів підготовленості – низький, нижчий за середній, середній, вищий за середній та високий для етапного контролю баскетболістів 13-14 років.

Вони дозволяють оцінити спеціальну фізичну підготовленості баскетболістів за однаковими умовними одиницями та рівнями, не дивлячись на різні одиниці вимірювання у тестах. Такий підхід дозволяє порівнювати рівень підготовленості спортсменів у командних спортивних іграх й кращим чином здійснювати подальшу корекцію тренувального процесу, й контролю його ефективності.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з формуванням інтегральної оцінки та орієнтовних нормативних шкал оцінки технічної підготовленості баскетболістів на етапі попередньої базової підготовки.

Література

1. Івченко О.М. Комплексний контроль підготовленості баскетболістів на етапі попередньої базової підготовки. дис. канд. наук. з фіз. вих і спорту. – Дніпро. – ПДАФКіС. - 2019. – 326 с.
2. Костюкевич В. М., Врублевський Є.П., Вознюк Т.В. [та ін.] Теоретико-методичні основи контролю у фізичному вихованні та спорті [монографія]. за заг. ред. В.М.Костюкевича. Вінниця: ТОВ «Планер»; 2017. 191 с.
3. Костюкевич В. М. Метрологічний контроль у фізичному вихованні та спорті: навч. посіб. 2-е вид. перероб. та доп. / В. М. Костюкевич, Л. М. Шевчик, О. Г. Сокольвак; за заг. ред. В. М. Костюкевича. – Київ: КНТ, 2017. – 256 с.
4. Мітова О.О. Уніфікований алгоритм комплексного контролю підготовленості спортсменів у командних спортивних іграх. / О.О. Мітова // Наука в Олімпійському спорті. – 2019. - №2 – С.16-28.
5. Платонов В. Н. Система подготовки спортсменов в олимпийском спорте. Общая теория и ее практические приложения: учебник [для тренеров]: в 2 кн. К.: Олимпийская литература; 2015. Кн. 2. 752 с.
6. Шинкарук О. Теорія і методика підготовки спортсменів: управління, контроль, відбір, моделювання та прогнозування в олімпійському спорті / О. Шинкарук О. – К.: Поліграф експрес, 2013. – 136 с.
7. Kostiukevych V., Imas Y., Borisova O., Dutchak M., Shynkaruk O., Kogut I., Voronova V., Shlonska O., Stasiuk I. Modeling of training process of athletes in sports games in annual macrocycle. *Journal of Physical Education and Sport*, 18 Supplement issue 1, Art 44. 2018. 327-34
8. Tyshchenko V., Hnatchuk Y., Pasichnyk V., Bubela O.O., Semeryak Z. (2018). Factor analysis of indicators of physical and functional preparation for basketball players. *Journal of Physical Education and Sport*, 18(4), Art 269, 1839-1844. DOI:10.7752/jpes.2018.s4269

Reference

1. Ivchenko O.M. Kompleksniy control pidgotovlenosti basketbolistiv na etapi poperednioi bazovoi pidgotovki. – dis. kand. nauk. z. fiz. vih. i s – Dnipro. – PDAFKiS. – 2019. - 326 s.
2. Kostukevich V.M., Vrublevskiy E.P., Voznuk T.V. [ta in.] Teoretiko-metodichni osnovi kontroly u phizichnomu vihovanni ta sporti [monografiya]. za zag. red. V.M. Kostukevicha. Vinnitza: TOV «Planer»; 2017. 191 s.
3. Kostukevich V.M. Metrologichniy kontrol u fizichnomu vihovanni ta sporti: navh. posib. 2-e vid. pererobl. ta dop. / V.M. Kostukevich, L.P. Shevchik, O.G. Sokolvak; za zag. red. V.M. Kostukevicha. – Kiiv: KNT, 2017. – 256 s.
4. Mitova O.O. Unifikovaniy algoritm kompleksnogo kontrolyu pidgotovlenosti sportsmeniv u komandnih sportivnih igrah. *Nauka v Olimpijskomu sporti*. 2019;2:16-28.
5. Platonov V.N. Sistema podgotovki sportsmenov v olimpijskom sporte. Obshaya teoriya i ee prakticheskie prilozheniya: [ucheb. dlya trenerov] : v 2 kn. K. : Olimp. literatura, 2015; B.2, 752 s.
6. Shinkaruk O. Teoriya I metodika pidgotovki sportsmeniv: upravlinnya, control, vidbir, modeluvannya ta prognozuvannya v olimpiyskomu sporti / O. Shinkaruk. – K.: Poligraf ekspres, 2013. – 136 s.
7. Kostiukevych V., Imas Y., Borisova O., Dutchak M., Shynkaruk O., Kogut I., Voronova V., Shlonska O., Stasiuk I. Modeling of training process of athletes in sports games in annual macrocycle. *Journal of Physical Education and Sport*, 18 Supplement issue 1, Art 44. 2018. 327-34
8. Tyshchenko V., Hnatchuk Y., Pasichnyk V., Bubela O.O., Semeryak Z. (2018). Factor analysis of indicators of physical and functional preparation for basketball players. *Journal of Physical Education and Sport*, 18(4), Art 269, 1839-1844. DOI:10.7752/jpes.2018.s4269

Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка

ПРИНЦИПИ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТІСНО-ДІЯЛЬНІСНОГО ПІДХОДУ ДО ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ

Мета роботи – визначити та узагальнити принципи реалізації особистісно-діяльнісного підходу до фізичного виховання у вищих навчальних закладах задля уникнення прорахунків та недоліків у сучасних умовах розбудови системи вищої освіти України. Методи дослідження: теоретичний аналіз та узагальнення даних науково-методичної літератури і джерел інформаційної мережі Інтернет із досліджуваної проблеми.

Визначено, що необхідною умовою оптимізації фізичного виховання студентів є організація особистісно-діяльнісного підходу до фізичного вдосконалення. В його основі повинна лежати ідея педагогіки співробітництва, реалізація якої враховує принципи демократизації та гуманізації, оптимізації та інтенсифікації навчально-тренувального процесу. Відповідно до цих принципів необхідно переорієнтувати навчально-тренувальний процес із репродуктивного на творчий з формуванням у студентів усвідомленої потреби у фізичному вдосконаленні. З цією метою навчальний процес повинен бути в першу чергу насичений відомостями з області особистої і соціальної гігієни, фізіології, психології, теорії і методики фізичного виховання, які формують науково обґрунтовані погляди на соціально-біологічну сутність, на роль і можливості фізичної культури в розвитку людини. У цьому сенсі заняття з фізичного виховання повинні поступово перетворитися в уроки пізнання себе, свого організму, своїх моральних і вольових якостей, духовних і фізичних можливостей.

Ключові слова: особистісно-діяльнісний підхід, педагогіка співробітництва, демократизація та гуманізація, мотив, особиста фізична культура.

Мосийчук Л.В. Современные принципы реализации личностно-деятельностного подхода к физическому воспитанию студентов. Цель работы - определить и обобщить принципы реализации личностно-деятельностного подхода к физическому воспитанию в высших учебных заведениях во избежание просчетов и недостатков в современных условиях развития системы высшего образования Украины. Методы исследования: теоретический анализ и обобщение данных научно-методической литературы и источников информационной сети Интернет по исследуемой проблеме.

Определено, что необходимым условием оптимизации физического воспитания студентов является организация личностно-деятельностного подхода к физическому совершенствованию. В его основе должна лежать идея педагогики сотрудничества, реализация которой учитывает принципы демократизации и гуманизации, оптимизации и интенсификации учебно-тренировочного процесса. Соответствии с этими принципами необходимо переориентировать учебно-тренировочный процесс с репродуктивного на творческий с формированием у студентов осознанной потребности в физическом совершенствовании. С этой целью учебный процесс должен быть в первую очередь насыщенный сведениями из области личной и социальной гигиены, физиологии, психологии, теории и методики физического воспитания, формирующих научно обоснованные взгляды на социально-биологическую сущность, на роль и возможности физической культуры в развитии человека. В этом смысле занятия по физическому воспитанию должны постепенно превратиться в уроки познания себя, своего организма, своих нравственных и волевых качеств, духовных и физических возможностей.

Ключевые слова: личностно-деятельностный подход, педагогика сотрудничества, демократизация и гуманизация, мотив, личная физическая культура.

Mosiychuk L. Modern principles of implementation of personal-activity approach to physical education of students. The purpose of the work is to define and generalize principles of implementation of personal-activity approach to physical education in higher educational institutions in order to avoid mistakes and shortcomings in modern conditions of development of the system of higher education of Ukraine. Research methods: theoretical analysis and generalization of data of scientific and methodical literature and sources of the Internet information network on the researched problem.

It is determined that a necessary condition for optimizing the physical education of students is the organization of a personal-activity approach to physical improvement. It should be based on the idea of pedagogy of cooperation, the implementation of which takes into account the principles of democratization and humanization, optimization and intensification of the training process. In accordance with these principles, it is necessary to reorient the training process from reproductive to creative with the formation of students' conscious need for physical improvement. To this end, the educational process should be primarily saturated with information from personal and social hygiene, physiology, psychology, theory and methods of physical education, forming scientifically sound views on the socio-biological essence, the role and opportunities of physical culture in human development. In this sense, physical education classes should gradually turn into lessons in knowing yourself, your body, your moral and volitional qualities, spiritual and physical capabilities.

Key words: personal-activity approach, pedagogy of cooperation, democratization and humanization, motive, personal physical culture.

Постановка проблеми та аналіз результатів останніх досліджень. Відповідно до соціально-економічних особливостей сучасного суспільства, його подальшим розвитком мета фізичного виховання у вищій школі полягає в тому, щоб сприяти формуванню всебічно розвиненої особистості. Основний засіб досягнення цієї мети – оволодіння студентами основами особистої фізичної культури, під якою розуміється органічна єдність теоретичних та методичних знань, оптимальний рівень здоров'я та фізичного розвитку, різнобічний розвиток рухових якостей, уміння здійснювати власне

рухову, фізкультурно-оздоровчу та спортивну діяльність. При цьому поряд із вирішенням традиційних завдань фізичного виховання необхідна цілеспрямована робота по вихованню ціннісних орієнтацій на фізичний та духовний розвиток особистості, здоровий спосіб життя, формування потреби і мотивів до регулярних занять фізичними вправами і спортом, формування гуманізму, радості і досвіду спілкування, розвиток вольових і моральних якостей [1, 2, 3, 9].

Успішна реалізація мети і завдань фізичного виховання потребує перебудови педагогічного процесу із репродуктивного на продуктивний [9, 10]. Це можливо лише за умови реалізації особистісно-діяльнісного підходу до фізичного виховання, суть якого полягає в орієнтації навчально-тренувального процесу на особисту творчу діяльність кожного суб'єкта навчання. Аналіз сформованої практики з фізичного виховання студентів показав, що принципи реалізації особистісно-діяльнісного підходу до організації занять не знаходять свого належного використання. Вирішення цієї проблеми потребує перегляду сформованих поглядів на фізичне виховання у вищих навчальних закладах та пошуку ефективних умов успішної реалізації особистісно-діяльнісного підходу до фізичного виховання у вищій школі.

Мета дослідження – визначити та узагальнити сучасні принципи реалізації особистісно-діяльнісного підходу до фізичного виховання у вищих навчальних закладах задля уникнення прорахунків та недоліків у сучасних умовах розбудови системи вищої освіти України.

Методи дослідження. Теоретичний аналіз та узагальнення даних науково-методичної літератури і джерел інформаційної мережі Інтернет із досліджуваної проблеми.

Результати і дискусія. Як показав аналіз даних науково-методичної літератури [4, 5, 6, 7, 8], в основі модернізації національної системи фізичного виховання студентської молоді повинна лежати нова концепція, яку визначають як **особистісно-діяльнісний підхід** до фізичного виховання. Його суть полягає в тому, що він орієнтує студента не лише на засвоєння готових знань і умінь, а й на оволодіння ним різних способів фізкультурно-оздоровчої діяльності, на розвиток власних пізнавальних сил і творчого потенціалу. Це відхід від вербальних методів і форм передачі готової інформації, від пасивності учнів на заняттях та перехід до активного засвоєння знань, умінь і навичок, що реалізуються в різноманітних видах фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності.

Традиційно при аналізі навчального процесу категорія "підхід" розглядається з позиції того, хто навчає, тобто викладача. В цьому контексті особистісно-діяльнісний підхід до навчання, що сформувався до середини 90-х років, розглядався переважно як суб'єктно-орієнтована організація й управління викладачем навчальною діяльністю її суб'єкта — студента при вирішенні ним спеціально підібраних педагогом навчальних завдань різної складності, спрямованих на його розвиток як особистості. Водночас стало очевидним, що особистісно-діяльнісний підхід може розглядатись і з позицій студента, бо специфіка навчальної діяльності полягає в спрямуванні на розвиток і саморозвиток суб'єкта цієї діяльності [6, 9].

Особистісний компонент даного підходу передбачає, що в центрі навчання знаходиться студент як особистість (його мотиви, цілі, неповторна психіка). Виходячи з його інтересів, рівня знань і умінь, викладач визначає завдання занять та формує і корегує весь освітній процес. Відповідно мета кожного заняття при реалізації особистісно-діяльнісного підходу формується з позиції кожного конкретного студента і всієї групи. Іншими словами студент наприкінці заняття повинен відповісти собі: чого він сьогодні навчився, чого не знав або не міг зробити ще вчора. Така постановка питання стосовно до навчання означає, що всі методичні рішення (підбір навчального матеріалу, використання прийомів, способів, методів) проходить крізь призму особистості студента, його потреб, мотивів, здібностей, активності, інтелекту та інших індивідуально-психологічних та функціональних особливостей. Визначаючи діяльнісний компонент в особистісно-діяльнісному підході до фізичного виховання, треба підкреслити, що обидва його компоненти нерозривно пов'язані, оскільки особистість виступає суб'єктом діяльності [8, 9].

Реалізація особистісно-діяльнісного підходу у педагогічному процесі можлива лише на основі педагогіки співробітництва – ідеї спільної розвиваючої діяльності дітей і дорослих, в процесі якої вони пов'язані взаєморозумінням і проникненням у духовний світ один одного, спільним бажанням аналізувати результати цієї діяльності. Співробітництво — це гуманістична ідея спільної розвиваючої діяльності студентів та викладачів, яка базується на взаєморозумінні, проникненні в духовний світ один одного, колективному аналізі ходу і результатів цієї діяльності. В основі стратегії співробітництва лежить стимулювання педагогом пізнавальних інтересів підопічних. Значення цієї форми організації навчання настільки велике, що весь педагогічний процес сьогодні розглядається як "педагогіка співробітництва". Перебудовуючи фізичне виховання шляхом педагогіки співробітництва слід уникати примусу а застосовувати лише ті методи, що добровільно залучають молодь до засвоєння цінностей фізичної культури, викликають радість від занять та від досягнення позитивного результату, сприяють саморозвитку. Педагогіка співробітництва передбачає побудову фізичного виховання на принципах демократизації та гуманізації, оптимізації та інтенсифікації навчально-тренувального процесу.

Гарантією незворотності перебудови системи фізичного виховання є її демократизація, що виявляється в подоланні одноманітності змісту, форм і методів фізичного виховання. Це зміна суті педагогічних відносин, перехід від підпорядкування до співпраці. Педагогічний процес повинен будуватись на основі використання гнучких методів і засобів навчання та тренування з урахуванням індивідуальних фізичних та психічних особливостей студентів. У зв'язку з цим викладачу фізичного виховання слід розкрити усе розмаїття форм і методів навчально-тренувальної роботи з урахуванням національних та регіональних традицій формування звичок здорового способу життя, формування особистої фізичної культури.

Гуманізація педагогічного процесу полягає в урахуванні індивідуальних особливостей особистості кожної молоді людини та педагога. Вона будується у відповідності з наявним рівнем досягнень студентів, їхніх інтересів та схильностей. Викладачі зобов'язані надавати підопічним різномірівневий за складністю матеріал навчальної програми.

Перебудова педагогічного процесу у фізичному вихованні шляхом оптимізації та інтенсифікації полягає у чіткому визначенні мети та завдань навчально-тренувального процесу, посиленні мотивації занять фізичною культурою і спортом;

застосуванні творчих методів і форм навчання (проблемні, дослідницькі, програмно-алгоритмічного типу, групові та індивідуальні форми занять).

Удосконалення фізичного виховання на основі вищевказаних принципів повинно бути спрямоване на забезпечення кожного вихованця міцним здоров'ям, високою фізичною та психічною працездатністю, позитивним самопочуттям. Досягти цього можна лише при належному рівневі особистої фізичної культури, розуміючи під цим поняттям втілені в самій людині результати використання досягнень фізичної культури суспільства [3, 4, 5, 6].

Формування особистої фізичної культури передбачає засвоєння базового та варіативно компонентів фізичного виховання. Базовий компонент включає:

1. Знання: теоретичні – з історії фізичної культури і спорту, біомеханіки фізичних вправ, фізіології та психології фізичного виховання, особистої та соціальної гігієни, загартування, про значення фізичного виховання та спорту у формуванні здорового способу життя, а також з основ спортивного тренування; методичні – із правил з техніки безпеки під час занять, методики розвитку рухових якостей, реалізації спортивного тренування, про методи самоконтролю та саморегуляції стану організму.

2. Способи рухової діяльності: циклічні і ациклічні локомоції; переміщення предметів в просторі; акробатичні та гімнастичні вправи на снарядах; металеві рухові дії з установкою на дальність і силу; метання на влучність; атакуючі і захисні дії із єдиноборств; рухливі та спортивні ігри.

3. Способи фізкультурно-оздоровчої діяльності: виконання ранкової гігієнічної гімнастики, організація дозвілля та здорового способу життя; загартування, корекція форм тіла, підвищення рухових можливостей (розвиток фізичних якостей та спритності), самоконтроль фізичного стану.

4. Способи спортивної діяльності: здійснення змагальної діяльності в одному чи декількох видах спорту; визначення спортивних досягнень; участь у спортивних заходах в якості командуючого відділенням, капітана команди, судді.

Варіативний компонент фізичної культури повинен враховувати національну та регіональну специфіку, спеціалізацію викладача, використовувати широке коло навчально-методичного матеріалу, форм, методів та способів організації навчально-тренувального процесу, а також сучасну спортивну моду, враховувати інтереси та мотиви студентів.

В найзагальнішому розумінні мотив — це те, що визначає, стимулює, побуджує людину до здійснення певної дії. Мотивацію можна визначити, з одного боку, як складну, багаторівневу систему збудників, що включає потреби, мотиви, інтереси, ідеали, прагнення, установки, емоції, цінності і таке подібне. З іншого боку, треба пам'ятати, що в полімотивованій діяльності завжди домінують певні мотиви. Одним із провідних компонентів навчальної мотивації є інтерес. У професійному спілкуванні педагогів "інтерес" часто використовують як синонім до навчальної мотивації. Необхідною умовою формування інтересу до навчальної діяльності є надання учням можливості проявляти самостійність та ініціативу. Чим активніші методи навчання, тим легше зацікавити учнів. Цікавою для них є та робота, котра вимагає постійного напруження. Легкий матеріал не викликає інтересу. Подолання труднощів навчально-тренувальної діяльності — важлива умова виникнення інтересу до неї. Проте трудність навчального матеріалу приводить до підвищення інтересу лише тоді, коли ця трудність посилює і її можна подолати. У протилежному випадку інтерес швидко падає. Важливою передумовою виникнення інтересу є також новизна навчального матеріалу [7, 9]. У світлі сказаного зміст фізичного виховання розуміється як єдність двох компонентів. Перший компонент покликаний створити у молоді цілісне теоретичне уявлення про фізичну культуру, культуру здоров'я як елементів загальної культури людини. Це досягається шляхом засвоєння основ знань про всебічний фізичний і духовний розвиток особистості матеріалу таких наук, як теорія і історія фізичної культури і спорту, гігієна, психологія, фізіологія фізичного виховання, біомеханіка фізичних вправ, і розуміння таких зв'язків, як "людина - людина", "людина - суспільство", "людина - виробництво", "людина - держава", - "людина - природа". Другий компонент змісту орієнтує процес фізичного виховання на творче засвоєння способів фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності, формує вміння застосовувати їх при вирішенні оздоровчих, освітніх, розвиваючих і виховних завдань.

Висновки.

1. Успішна реалізація мети і завдань фізичного виховання потребує перебудови педагогічного процесу із репродуктивного на продуктивний. В основі модернізації фізичного виховання студентської молоді повинна лежати нова концепція, яку визначають як особистісно-діяльнісний підхід.

2. Особистісно-діяльнісний підхід повинен базуватись на ідеї педагогіки співробітництва. Практичне впровадження педагогіки співробітництва повинно відбуватись з орієнтацією на принципи демократизації та гуманізації, оптимізації та інтенсифікації навчально-тренувального процесу.

3. Модернізація фізичного виховання на основі вищевказаних принципів повинна бути спрямована на формування високої особистої фізичної культури студентів.

4. Сучасне фізичне виховання студентів повиненно опиратись на національну та регіональну специфіку, спеціалізацію викладача, використовувати широке коло навчально-методичного матеріалу, форм, методів та способів організації навчально-тренувального процесу, а також сучасну спортивну моду, враховувати інтереси та мотиви студентів.

Перспективи подальших досліджень полягають у теоретичному обґрунтуванні та розробці технології практичного впровадження особистісно-діяльнісного підходу у фізичне виховання студентів.

Література

1. Выдрин В. М. Неспециальное (непрофессиональное) физкультурное образование / В. М. Выдрин // Теория и практика физической культуры. – 1995. – №№5-6. – С. 15-17.

2. Гончар О. В. Новітні технології суб'єкт-суб'єктної взаємодії учасників навчального процесу вищої школи / О. В. Гончар // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – Харків: ХОВНОКУ- ХДАДМ, 2012. – № 3. – С. 40-44.

3. Драчук С. П. Можливості корекції фізичного стану юнаків засобами фізичної культури в умовах навчання у вищому закладі освіти / С. П. Драчук // Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві : зб. наук. праць. – Луцьк, 2005. – С. 53–56.
4. Ермаков С. С., Иващенко С. Н., Гузов В. В. Особенности мотивации студентов к применению индивидуальных программ физической самоподготовки / С. С. Ермаков, С. Н. Иващенко, В. В. Гузов // Физическое воспитание студентов. – 2012. – № 4. С. 59–61.
5. Лукавенко А. В., Єдинак Г. А. Диференційований підхід до покращення психофізичного стану першокурсників вищих навчальних закладів як проблема галузі фізичного виховання / А. В. Лукавенко, Г. А. Єдинак // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту: – Харків: ХОВНОКУ-ХДАДМ, 2012. - № 2. – С. 66–70.
6. Ортинський В.Л. Педагогіка вищої школи : [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.]. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.
7. Петрица П. М. Формування особистої фізичної культури студентів. Вісник Прикарпатського університету / П. М. Петрица // Вісник Прикарпатського нац. у-ту імені Василя Стефаника. Серія : Фізична культура : зб. наук. пр. – Івано-Франківськ, 2017. – Вип. 27–28. – С. 334–337.
8. Фурман Ю. М. Перспективні моделі фізкультурно-оздоровчих технологій у фізичному вихованні студентів вищих навчальних закладів : монографія / Ю. М. Фурман, В. М. Мірошніченко, С. П. Драчук. – К. : НУФВСУ, Олімп. л-ра, 2013. – 184 с.
9. Шиян Б. М. Теорія і методика фізичного виховання : навч. посібник / Шиян Б. М. – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2001. – Ч. 1. 272 с.

References:

1. Vydrin V. M. (1995), «Non-professional (non-professional) physical education», Teorija i praktika fizicheskoj kultury, no. 5-6, pp. 15-17.
2. Honchar O.V. (2012), «The latest technologies of subject-subjective interaction of participants in the educational process of higher education», Pedagogika, psykholohiia ta medyko-biologichni problemy fizychnoho vykhovannia i sportu, no. 3, pp. 40-44.
3. Drachuk, S.P. (2005), «Prospects of boys' physical condition correction in conditions of higher educational establishment», Fizychno vykhovannia, sport i kultura zdorovia u suchasnomu suspilstvi, vol. 1, pp. 53–56.
4. Ermakov, S.S. and Ivashhenko, S.N. and Guзов V.V. (2012), «Features of students' motivation to apply individual programs of physical self-training», Fizicheskoe vospitanie studentov, no. 4, pp. 59-61.
5. Lukavenko A. V., Yedynak H. A. (2012), «Differentiated approach to improvement of the psychophysical state of freshmen of higher educational institutions as a problem of the field of physical education», Pedagogika, psykholohiia ta medyko-biologichni problemy fizychnoho vykhovannia i sportu, no. 2, pp. 66-70.
6. Petrytsa P. M. (2017), «Formation of personal physical culture of students» Visnyk Prykarpatskoho nats. u-tu imeni Vasylia Stefanyka. Seriya : Fizychna kultura, no. no. 27-28. pp. 334–337.
7. Ortynskij V.L. Pedagogika vishchoyi shkoli [High establishment education], Kiev, Centre of academic environment Publ., 2009, 472 p.
8. Furman, Y.M., and Miroshnichenko, V.M. and Drachuk, S.P. (2013), Perspektivni modeli fizkulturnoozdorovchykh tekhnologii u fizychnomu vikhovanni studentiv vyshchikh navchalnykh zakladiv [Promising models of health related physical culture technologies in physical education of higher educational establishments' students], Olympic Literature, Kiev, Ukraine.
9. Shyian B. M. (2001), Teoriia i metodyka fizychnoho vykhovannia [Theory and methods of physical education], Ternopil: Navch. knyha – Bohdan, Ternopil, Ukraine.

DOI 10.31392/NPU-nc.series 15.2020.8(128).28
УДК: 378.147:159.96

Несен О. О.

кандидат наук з фізичного виховання і спорту, доцент

Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди, м. Харків

Клименченко В. Г.

старший викладач, Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди, м. Харків

ПІДВИЩЕННЯ ЗАЦІКАВЛЕНОСТІ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ ЗАНЯТТЯМИ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ЗАСОБАМИ СПЕЦІАЛЬНО ПІДБРАНИХ РУХЛИВИХ ІГОР

На сьогоднішній день, в умовах переведення занять з фізичного виховання у окремих закладах вищої освіти на факультативну форму занять без суттєвих важелів контролю та оцінювання вмінь і навичок студентів, питання зацікавленості студентів до фізичної активності у стінах університетів набуває все більшої актуальності. Встановлені рейтингові види фізичної активності для сучасних студентів, перелік яких свідчить про необхідність коригування змісту навчальних програм та планів з предмету фізичне виховання. У першу п'ятірку серед студентів увійшли стретчинг, пілатес, гімнастичні та акробатичні вправи, плавання та спортивні ігри. Інтегровані заняття з фізичного виховання та вивчення іноземних мов із вдосконаленням практичних навичок їх застосування підвищують зацікавленість студентів-філологів до фізичної активності.

Ключові слова: фізичне виховання, студенти, зацікавленість, рухливі ігри, вивчення мови.

Несен Е. А., Клименченко В. Г. Повышение заинтересованности студентов-филологов занятиями